

serede Afdelinger kunne faa Tid og Ro til at arbejde sammen. Der have vi et Forsvar, og medens Fjenden i det ene Tilfælde kan beregne med Nøjagtighed, hvor stor Styrke han skal overvinde, saa kan han i det andet Tilfælde ikke anstille nogen som helst Beregning. Jeg ved vel, at det er sagt, at et befæstet København ikke kan holde sig mere end nogle Uger. Jeg ved ikke, med hvilken Ret man er i Stand til at fremsætte en saadan Paastand. Naar vi i 1864 kunde forsvare det slet befæstede Dybbøl i 2 Maaneder, vil man vel ikke fornærme den nuværende danske Hær ved at sige, at den ikke skulde være i Stand til at forsvare det permanent befæstede København mindst lige saa længe.

Naar man nu sammenligner det Forslag, der er stillet af de Radikale, med det Forslag, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) er Talsmand for, ser man nok, at der er den Forskel paa dem, at det første koster omtrent 12 Mill. Kr. om Aaret, medens det andet koster noget over 20 Mill. Kr. og desuden medfører ekstraordinære Udgifter paa 31 Mill. Kr. Men de Radikale sige rent ud: Vort Forsvar kan ikke bruges til Forsvar, det vil, naar Fjenden kommer, staa som Grænsevagt og konstatere Neutraliteten; jeg antager, man vil være fornuftig nok til at skyde Geværerne af i Luften for ikke at irritere og skade Fjenden. Det ærede Medlem fra Ringkøbing derimod vil optage Kampen, en Kamp, som man paa Forhaand ved er haabløs, og som vil kræve et unyttigt Offer af Menneskeliv. Vort Fædrelands Skæbne vil dermed være afgjort i Løbet af et Par Døgn. Det er det Forsvar, for hvilket det ærede Medlem fra Ringkøbing er Talsmand. Jeg staar til ethvert Øjeblik fuldt og fast ved enhver Ting, jeg har sagt her. Det ærede Medlem kan møde med sin Mening mod min Mening, men han skal ikke faa Lov til at gaa udenom.

Om Maaden, hvorpaa København skal befæstes, skal jeg ikke udtale mig nærmere. Regeringen har fremsat et Forslag om en fremskudt Linie, som jeg ikke kender i Enkelthederne, og som jeg derfor heller ikke skal tale om. Men et Spørgsmaal af den Natur bør man selvfølgelig i Rigsdagen tage praktisk. Det er ganske vist saa, at der hos ærede Medlemmer er en Modstand mod Københavns Befæstning paa Grund af Tilblivelsesmaaden. Dette Syn paa Tilblivelsesmaaden deler jeg, og jeg betragter det som en Ulykke, at man nogen Sinde slog ind paa den Vej. Men

nu er det sket, og rent praktisk set er der ikke andet Spørgsmaal end dette: Kan man billigere og bedre end gennem de fremskudte Linier, Regeringen har foreslaaet, supplere den Befæstning, vi have, og faa noget fornuftigt? Det er det Spørgsmaal, hvorpaa det hele kommer an. Den højtærede Minister lagde i sine Udtalelser Hovedvægten paa en hel Del andre Ting, i den Henseende kan jeg ikke tiltræde Ministerens Mening. Et Forsvar uden Basis er umuligt, og en Basis kan kun skabes i det mod Sø- og Landsiden befæstede København. Have vi ikke den, kan det ikke nytte, at vi afhjælpe de øvrige Mangler, for i Virkeligheden have vi saa intet Forsvar.

Man spørger saa: Have vi Raad til et saadant Forsvar? Jeg svarer: Have vi Raad til at lade være, naar vi ville forsvare vort Fædreland? Men naar Talen er om Udgifterne, møde vi bestandig Spørgsmaalet om Nedsættelse af de militære Udgifter. Det var jo Programmet fra 1872. Hvorledes er det nu i Tidens Løb praktiseret? Hver Gang Regeringen har forelagt et Hærlovsforslag — og jeg sigter navnlig til Hærlovene af 1880 og 1894 —, gav man sig til at stryge i Lovforslagene, indtil man kom ned til det finansielle Resultat, man vilde have, men man spurgte aldrig: Have vi nu et Forsvar? Saa gik Tiden, indtil man kom i Forsvarskommissionen. Og hvad gjorde man ved Siden af? I Tiden fra 1894—1909, i 15 Aar, har man i Virkeligheden ladet Hærvæsenet og Flaadevæsenet fuldstændig forfalde. Naar jeg fraregner, at en Krigsminister en Gang fik nyt Flaadeskyts, har man ellers strøget alle Forlangender om at faa Forsvarsvæsenet forbedret. Den tidligere Krigsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), har mange Gange gjort gældende her i Tinget, at saa længe Forsvarskommissionen sad, var det nødvendigt at opretholde det bestaaende i Henhold til Lovene. Men jeg tillader mig at spørge: Hvorledes har det ærede Medlem baaret sig ad overfor Flaadeloven? Den foreskrev, at Flaaden skulde bestaa af 12 større og et passende Antal mindre Skibe. Det ærede Medlem afhændede en Del af de større Skibe, og vi fik intet andet i Stedet. Ja, vi fik en Kaserne i Stedet, men den kunne vi dog ikke bruge til at slaa Fjenden i Hovedet, naar han angriber. Men, som sagt, Nedsættelsen af de militære Udgifter har bestandig været Parolen. Men saa kommer der et Lyspunkt. Da man kom i Forsvarskommissionen og skulde behandle Spørgsmaa-